

Vynaložil jsem 88% úsilí a mohu potvrdit, že tudy cesta nevede,..

Autor: Ted Sallis

Jedním z nejužitečnějších konceptů na poli rasově-nacionalistického aktivismu představuje tzv. „Paretův princip,“ či chcete-li „Pravidlo 80/20.“ Obecně lze Paretův princip vyjádřit tak, že 20 % příčin (aktivit) způsobuje 80 % výsledků. Ačkoli je tento specifický poměr 80:20 (nebo jeho přibližné hodnoty) vyzorovatelný i v mnohých dalších odvětvích, neměli bychom se až přespříliš zaměřit na čísla samotná. Namísto toho bychom si měli všimnout hlavní myšlenky: velké procento výsledků je způsobeno malým počtem příčin (aktivit), což značí, že většina příčin (aktivit) způsobuje jen marginální nárůst výsledků. První výše prezentovaný odkaz uvádí příklady, jež docela dobře dokreslují celou myšlenku. Například v obchodní oblasti platí, že dvacet procent zákazníků je zodpovědných za osmdesát procent celkových tržeb. Myslím, že tento princip platí i pro rasově-nacionalistický aktivismus jako pro celek a rovněž tak i pro jednotlivé dílčí aktivity v širším aktivistickém rámci.

Přináší většina „aktivit“ našeho „hnutí“ nějaké konkrétní výsledky? **Tímto mám na mysli nejružnější příspěvky na blozích, nekonečné diskuse k článkům, elektronické debaty a hádky, etnický fetišismus, gnostický tradicionalismus, esoterické hnidopištví, sbírání hitleristických artefaktů atd. Lze jejich prostřednictvím vůbec něčeho pozitivního dosáhnout? Přispívá většina tzv. „aktivistů“ pozitivně a produktivně naší věci?** Nebo by bylo přesnější říci, že produktivní aktivity vychází z práce menšiny, kdy soustředěné úsilí této menšiny přináší to málo pokroku, kterým „hnutí“ disponuje – zatímco naprostou většinu aktivit v rámci „hnutí“ lze považovat za irelevantní nebo dokonce kontraproduktivní?

Disponujeme omezenými zdroji a stojíme tváří v tvář globalizovaným elitám a organizovaným etnickým skupinám, jejichž zdroje jsou vskutku enormní. V této nerovné bitvě můžeme pomýšlet na dosažení svých cílů jedině tehdy, když budeme ve svých aktivitách dostatečně efektivní, uplatníme chytrou taktiku a promyšlenou strategii, a zároveň vynaložíme velké úsilí. Z výše zmíněného vyplývá, že Paretův princip funguje i ve sféře rasového nacionalismu. Rozhodně by neškodilo se zamyslet nad tím, jak navýšit a zefektivnit naše snahy. Nebo již nemůžeme lépe využívat svůj čas, peníze, úsilí a další aktiva k dosažení svých cílů nejproduktivnějším možným způsobem?

První dílčí metou by mělo být uvědomění si toho, že **velká většina nacionalistických „aktivit“ představuje úplnou ztrátu času a vynaložených prostředků**; druhou by mělo být zjištění, **které z našich aktivit přinášejí maximální výnos za minimálního**

vynaložení sil a prostředků; třetí pak disciplinované soustředění se na to, co je skutečně efektivní a vyvarování se aktivit, které vyžadují velké úsilí, ale přináší jen marginální zisky. Proto musíme usilovat o identifikování a vykonávání aktivit, které spadají do oněch dvaceti procent, z nichž vyvěrá osmdesát procent pozitivních výsledků, a na druhé straně se vyvarovat těch osmdesáti procent, z nichž rezultuje pouhých dvacet procent pozitivních výstupů.

Tato teorie mě nenapadla v podobě nějakého „zjevení,“ mé myšlenky se ubíraly tímto směrem v souvislosti s mými úvahami na téma relevance populační genetiky, rasy v biologickém smyslu a propojení genetických výzkumů a rasového nacionalismu. Mnoho z mých čtenářů ví, že na můj světónázor měla hluboký dopad kniha Franka Saltera „O genetických zájmech“ (*On genetic interests*, Transaction Publishers 2006), v jejímž důsledku jsem začal propagovat Salterovu koncepci, již jsem v jistém smyslu i rozšířil (týká se to především „genetické struktury“).

V Salterově díle jsou „genetické zájmy“ založeny na příbuznosti genů, což nazýváme relativním sdílením genů. V posledních několika letech jsem pod dojmem opětovného přečtení Salterovy práce *On Genetic Interests* a svých výzkumů dospěl k nevyhnutelnému závěru: Za předpokladu, že genetické zájmy jsou, jak Salter argumentuje, zájmy finálními (dle mého názoru ano) a jsou založeny na genetické příbuznosti (je tomu tak), pak jediné měřítko biologické rasy, jež má opravdovou relevanci pro konečný cíl, je genetická příbuznost.

Studie na téma genetického složení populace, jejího vzájemného promísení, genetických informací předků, mitochondriálních či NRY DNA holotypů, rasové historie – tohle vše může být zajímavé z vědeckého, historického a antropologického hlediska, ovšem když si vezmeme v potaz celkové meritum věci a praktickou biopolitiku, takřka vše z toho hraje v lepším případě marginální, v horším naprosto žádnou roli. Korektně provedená analýza genetické příbuznosti, jež z podstaty věci musí obsahovat genetickou strukturu, musí z povahy věci též obsáhnout nejrůznější mechanismy a typy autosomálních genetických variací. Přesná analýza genetické příbuznosti s sebou přináší kvantitativní měřítko, na jehož základě je vytvářena základní esence genetických zájmů, již může být využito pro ohodnocení relativních podstat rozličných etnorasových možností. Měřítko genetické příbuznosti vyžadují – v souladu s Paretovým principem – menšinu úsilí v porovnání se širšími analýzami biologické rasy, zato však dosahují většiny biopolitické relevance. Vše ostatní – všechny studie, debaty, do posledního detailu rozebírané analýzy – mají klesající **mezní užitek**; tato ostatní měřítko představují větší snah a úsilí, ale poskytují skromnou – pokud vůbec nějakou – biopolitickou hodnotu. **Lze proto říct, že velká část diskusí uvnitř „hnutí“, zabývající se genotypy, fenotypy, rasovou historií atd. je jen obří ztrátou času.** Bylo by mnohem lepší toto úsilí vynaložit na vývoj a aplikaci lepších mechanismů měření genetické příbuznosti a následné užití těchto výsledků pro biopolitické analýzy.

Živě si umím představit, jak někteří čtenáři s chutí namítnou, že já sám jsem vinen přesně tím, co zde kritizují: **genetické hnidopišství, do úmoru prováděné genetické analýzy daných populací, debaty o rasové historii či hodnocení kladů a záporů různých forem komerčních genetických testů až do omrzení.** To je všechno pravda – *mea culpa*.

Právě toto množství promarněného času mě donutilo zamyslet se nad významem Paretova principu pro dosažení maximální efektivity.

Jistě - je tu prostor pro „rasovou vědu“ a genetiku populací - **je to však striktně ohraničený prostor, sloužící k dosažení přesně vymezených cílů**. Čas od času si s rasou spojené bludy z dílny levice, ale někdy také (naneštěstí) pravice, žádají kritickou analýzu. Obzvláště naléhavá je tato potřeba, pokud tyto bludy škodí či brání prosazování genetických zájmů. Menší část úsilí věnovaného „rasové vědě“ nepochybně přináší pozitivní výsledky (např. zničení argumentů popíračů existence ras), přesto se však zpravidla jednalo, jedná a bude jednat o ohromnou ztrátu času a zdrojů. Biopolitika založená na genetickém příbuzenství je mnohem důležitější; tuto „biopolitickou tezi“ jsem si nevymyslel z ničeho - je logicky vyvozená ze Salterovy práce. Jistě, kdo tuto práci nezná, nemá o ní valné mínění nebo kategoricky nesouhlasí s jejím obsahem, z ní nebude dovozovat základní principy - vím ovšem, že řada aktivistů o Salterově konceptu genetických zájmů ví, souhlasí s ním a cení si ho. Sám se mezi ně řadím, proto se, co se rasy a nejvyšších zájmů týče, budu soustředit primárně na genetické příbuzenství a **ostatní záležitosti s malou či nulovou hodnotou pro klíčové biopolitické otázky ponechám stranou**.

Móda „odlišnosti lidských skupin“ (Human biodiversity - HBD) se také dotýká této diskuse. Na zájmu o problematiku není nic špatného, a existují hodnotné práce spojené s HBD - přesto však HBD nijak nepřispívá k otázce ultimátních zájmů. Salter ve své knize uvádí, že každá skupina má svůj genetický zájem, bez ohledu na své umístění - skutečné či jinými *presumované* - na škále fenotypových vlastností. S tím nelze než souhlasit - genetické příbuzenství, nikoli umístění na škále, podmiňuje genetické zájmy. Stejně tak je nepravdivá je premisa, podle níž je HBD *nutnou součástí* bílého nacionalismu - některé sekce HBD jsou totiž bílému nacionalismu otevřeně nepřátelské: blog „Gene Expression“ a Sailerův „citizenismus“ poslouží jako nejmarkantnější příklady. Na druhé straně důraz kladený na genetické zájmy a příbuzenství je *přímoú linií* k rasovému nacionalismu, neboť genetické příbuzenství koreluje s příslušností k dané skupině (tj. rase). V kontrastu s tím překračují sledované rysy (např. vysoké IQ - přímá cesta ke ‚kognitivnímu elitismu‘) rasové linie a tak podřývají rasovou solidaritu a sledování nejvyšších zájmů. Cui bono? Nepochybně Židům a východním Asiatům, zatímco na příbuzenství založený rasový nacionalismus tím trpí. **Aplikace Paretova principu a důraz na genetické příbuzenství tak vedou rasovému nacionalismu, zatímco lpění na okrajových prvcích rasového diskurzu (např. HBD) vede k maladaptivnímu rozptylování**. V souladu s Paretovým principem to můžeme vyjádřit i stručněji: **méně Sailera, více Saltera**.

Stejný základní princip se vztahuje i nad kulturní záležitosti a především na vlastní rasově nacionalistický aktivismus. Když zpětně zhodnotím své působení na skupinových blozích, jen **menšinu času jsem věnoval psaní postů a většinu naopak pročítání a zodpovídání komentářů a účasti v nesmyslných debatách a flameování**. Dle získané zpětné vazby bylo naprosto zjevné, že menšina mého úsilí (psaní příspěvků) měla největší účinek při šíření myšlenek, zatímco většina mého úsilí (správa komentářů) dlouhodobější účinek postrádala. A skutečně: **nemalá část online aktivismu představuje ztracený čas** - jde v podstatě o formu intelektuální onanie bez vlivu na širší masy, elity v pozicích moci, s nulových či

dokonce negativním vlivem na získávání vhodných rekrutů a s nulovým či záporným efektem při dosahování dlouhodobých cílů. Podle mě upřímné zhodnocení většiny aktivit hnutí vykreslí totožný smutný obrázek: větší část času, snahy a prostředků je bezúčelně vynaložena a jen některé specificky orientované aktivity se mohou chlubit produktivním výsledkem.

Chytří a úspěšní politici se řídí Paretovým principem. Vítězná strategie voleb se zpravidla točí kolem hrstky „žhavých“ témat, která mobilizují voličskou základnu, cílí na klíčové skupiny a jsou dostatečně jednoduchá, aby se dala přetavit v chytlavé slogany (Clintonovo „**Jde o ekonomiku, hlupáku**“). Jistě – většinu vítězných politiků tvoří bezostyšní lháři a podvodníci, jsou však úspěšní. **Soustředí se na klíčové body, ty marginální ignorují.** Na straně druhé jsou „odborníci“ s propracovaným detailním programem jen zřídka dobrými politiky. Bez ohledu na kvalitu jejich programů jsou odborníci zpravidla vymanévrování protřelými politiky, kteří investují čas a peníze do bodů s nejvyšší návratností a ziskem. **Stejný princip je třeba uplatnit na tzv. metapolitiku.** Jistě je fascinující debatovat ze všech úhlů o tradicionalismu a Kali-juze, zpátky v realitě našich omezených zdrojů se však musí metapoliticko kulturní přístup – aby měl vůbec šanci dosáhnout skutečných a praktických cílů – raději soustředit na práce Kevina MacDonalda či Alexe Kurtagiće namísto rozboru spisů Julia Evely a Savitří Déví. **Až moc velká část tzv. „tradicionalistického myšlení“ v našem hnutí se zabývá okrajovými problémy, které zajímají jen úzkou komunitu tradicionalistů a k dosažení cílů rasového nacionalismu přispívají jen minimálně či vůbec.**

Hodnota pro naši věc je tak přímo úměrná míře zaměření na klíčové otázky. Tak je hodnota prací Kevina MacDonalda či Franka Saltera odvozena užitím Paretova principu. Úpadek Evropanů má řadu příčin – židovský vliv a jejich chování dle evoluční strategie diaspory se ale jistě mezi mechanismy pracujícími směrem ke kolapsu bílé Ameriky a celosvětových bělošských zájmů řadí na přední příčky. Proto směřuje MacDonaldova analýza židovské otázky k jádru problému a vyhýbá se rozptýlením, jakými jsou FED, **chazarská teorie** atd. Stejně tak – jak jsem vysvětlil výše – Salterův koncept genetických zájmů proniká jako nůž máslem bahniskem genetických studií a protistudií, debat a polemik a zaměřuje se na genetické příbuzenství jako na klíčové měřítko biopolitické relevance. **Činnost, která objasňuje a zjednodušuje, má účinek – činnost, která komplikuje a zatemňuje, ho postrádá.**

Všechno uvedené samozřejmě není výzvou k opuštění inteligentních analýz a přechodu k rychlým a povrchním závěrům. Přesto – **i když jsou analýzy užitečné, i užitečných věcí může být jednoduše příliš.** Analýza je důležitá, provést ji řádně je neméně důležité – a proces nelze uspěchat. Nalijme si však čistého vína – pokud daný blog či malá skupina není schopná dosáhnout během nekonečných let debat konsenzu ani na základních otázkách, je to problém. Problém, který nemilosrdně ukazuje na nedostatek či absenci soustředění, plýtvání časem na banality – **nekonečné polemiky se staly účelem namísto prostředku.** Užití Paretova principu znamená prioritně se věnovat nejdůležitějším otázkám; v praxi to znamená investovat čas a prostředky do přispěvatelů s nejproduktivnějším výstupem namísto trollů a hlupáků – jednoduše řečeno soustředit se místo distrakcí na klíčová témata.

Aplikace Paretova principu by také napovídala naslouchat tezím Alexe Kurtagiće, který klade důraz na motivaci iracionálními faktory. Pokud „fašistická estetika“ motivuje účinněji než stovky stran suchopárných intelektuálních analýz – začněme tedy estetikou!

Přitáhneme lidi - a jakmile budou v naší „sféře“, dodejme jim další informace a data. Jedním z hlavních důvodů, proč mají spisy Francise Parkera Yockeyho tak mocný účinek, je - navzdory četným faktickým a logickým chybám, jež obsahují - jejich nepopíratelná aura takřka nadpřirozeného idealismu. Marxovu revoltu proti civilizaci mnohem účinněji rozdmýchal Komunistický manifest než Kapitál; Yockey se svým Impériem a Londýnskou proklamací může roznítit revoltu za záchranu bílé rasy a západní civilizace mnohem účinněji než celé knihovny kvalitních HBD studií.

Tato chvála „iracionálního yockeyismu“ v žádném případě neubírá na významu akademičtější orientovaným pracím MacDonalda a Saltera, a to ze dvou důvodů. Zaprvé, noví lidé na straně potřebují intelektuální a argumentační „munici“ k rozvoji, prohloubení a případné obraně svého světonázoru. Zadruhé - pro jistý segment lidí, které chceme přivést k našemu hnutí, typicky intelektuálněji zaměřené profesionály, je Salterova či MacDonaldova práce atraktivní a motivují sama o sobě a tím více pak ve srovnání s např. statistickou analýzou rasových rozdílů v inteligenci či zločinnosti. Konec konců, někteří přívrženci HBD označili i koncept genetických zájmů za „iracionální“. Osobně s tím nesouhlasím, ale poslouží to mé tezi: co může být pro masy „suchý intelektualismus“ funguje jako intenzivní motivace pro intelektuála. **A nebo snad byli tito intelektuálové přitahováni k MacDonaldu a Salterově výzkumu, protože (jak naznačuje Kurtagić) je tímto směrem postrčily „iracionálnější“ motivace (např. četba Yockeyho)?** Každopádně lze cílové obecnstvo oslovit celou paletou motivačních nástrojů. **V souladu s Paretovým principem je pak pro největší užitek nezbytně nutné vybrat správný nástroj pro správné obecnstvo.**

Je třeba pracovat usilovněji? Samozřejmě, ale zcela jistě musíme pracovat *chytřeji*. Je třeba pracovat déle? Samozřejmě, ale musíme pracovat *lépe* a *efektivněji*. Je třeba investovat do aktivismu více peněz a zdrojů? Zcela jistě, ale ne do starých známých bezedných černých děr, které bez užitku vysají libovolný objem peněz i práce.

Paretův princip lze koneckonců užít i pro vypátrání důvodů opakovaných selhání bílé pravice a neustálých triumfů protibělošské levice - **je to prosté: levice Paretova principu užívá a bílá pravice nikoliv.** Levice věnuje své (obří) zdroje praktickým účelům historické důležitosti: **naprosté dominanci západního politického, společenského a ekonomického diskursu a aktivit, otevření bran milionové imigraci, zvyšování imigračních kvót za současného lobbyingu za amnestie pro ilegály, infiltraci akademické a profesionální sféry, ostrakizaci disidentů** - při tom všem nikdy nesleví ze svých fundamentálních principů. Bílá pravice plýtvá svými skromnými zdroji na

fantazírování o kompromisech s konzervativním hnutím, obsedantní studium historie Třetí říše, určování hodnoty fixačního indexu nebo stopových genetických příměsí, učené debaty o Guénonovi a Mišimovi, zkoumání rasových fenotypů starověkých Egyptanů, Řeků a Římanů, objasňování „smyslu“ Heideggerových spisů o bytí pro rasový nacionalismus, ponoření se do asiofilního HBD fetišismu, mávání rozličnými konfедераčními vlajkami či provětrávání nacistických nárameníků - je třeba pokračovat? Levice ovládá současnost za účelem tvarování budoucnosti, zatímco bílá pravice se mezi sebou handrkuje nad zaprášenými relikty minulosti. Jde o nerovný boj, o jehož výsledku netřeba pochybovat.

Díky účasti v seriózní politice a vytváření vlastní image prvotního hybatele historických procesů jsou levičáci vnímáni jako „Vládci vesmíru“ (abychom užili Kurtagičův termín), zatímco pravice ponořená do debat o Evolově pojetí hinduistického spiritualismu, relativních fixačních indexech, Heideggerovi či tvaru Periklovy lebky působí dojmem spolků bláznů. Podřízení Paretovu principu by nejen zefektivnilo naši činnost, ale také bychom působili seriózněji, efektivněji a atraktivněji pro případné rekruty.

Pokud bychom se my Američané chtěli podívat na účinnější způsob a model aktivismu, řecký Zlatý úsvit je dobrým začátkem. Jistě - americká a řecká situace se liší. Přesto bychom v případě volby měli dát přednost politice před metapolitikou (pro další vysvětlení viz následující odstavec), síle nad intelektualismem svíraným pochybnostmi, akci ve skutečném světě nad internetovými kázáními (do této kategorie spadá i tato esej). Rasová krize se odehrává ve skutečném světě a postihuje lidi z masa a kostí, nikoli ve světě kde bity jen napodobují osobní vztahy. **Jak metapolitika (definice níže), tak i digitální aktivismus mají svůj čas a místo - musí však zůstat prostředkem k cíli a nikoli se stát cílem samým.** Skutečným smyslem aktivismu je provozování politiky v nejširším slova smyslu - a to říkám jako člověk, který osobně „politiku“ nenávidí a dává přednost vědě a technice. Naneštěstí jsou naše volby velmi omezené. Paretův princip nás směřuje k činnostem, při nichž nejmenší jednotka práce přináší nejvyšší jednotku pozitivní hodnoty. V konfrontaci s reálnými problémy musíme nakonec přetavit svůj idealismus do určité formy „politické“ práce. Těchto 20% poskytuje 80% výsledků.

Je dobré si ujasnit, že to co mnozí označují za „metapolitiku“ - tvorba kulturních artefaktů, budování komunity, formace elit, vytváření alternativní politické struktury, atd. já považuji za součást „politiky“. Pojetí „politiky“ jako činnosti spjaté jen s volebním procesem je dle mě vážným omylem: **jak říká Yockey, politikou je každá aktivita zaměřená k získání moci a moc lze získat i jinak než úspěchem ve volbách.** Považuji veškerou činnost Zlatého úsvitu - nikoli pouhou kandidaturu zástupců - za „politickou“. K náležitému pochopení smyslu této eseje a doporučení v ní obsažených je vhodné vyjasnit mé definice „politiky“ a „metapolitiky“. Politikou je veškerá činnost orientovaná na získání moci, metapolitikou pak teoretická analýza (takto definované) politiky. **Potřebné je oboje.** Politika bez metapolitiky je v rozporu s Paretovým principem, neboť riskuje odtržení od základních ideologických pilířů, čímž se „vítězství“ stává bezcenným. Bezcná vítězství jsou očividně ztrátou času a úsilí. Podobnou ztrátou času je však i metapolitika provozovaná bez politiky, **bez pokusu o praktickou aplikaci** je nekonečné teoretizování naprosto k ničemu. A tak, jakkoli kladu

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

„politiku“ nad „metapolitiku“ v zásadě souhlasím s esejí Grega Johnsona o „předčasném populismu“. Pokládám jeho i Kurtagićova doporučení jako z velké části náležející do oblasti politiky. Jak to chápu já, tvorba pro-nacionalistické kultury a výchova elit představují politiku. V kontrastu s tím jsou nekonečné rozbory Evolova tradicionalismu či Heideggerova pojetí „Bytí“ metapolitikou. Mám živý zájem o první a jen velmi okrajový o to druhé a aplikace Paretova principu **souhlasí** s mými závěry.

Hnutí na okraji společnosti a diskurzu si nemůže dovolit plýtvat zdroji na okrajová témata a jedince. Pokroku lze dosáhnout jedině soustředěním zdrojů na klíčové body klíčových problémů, prováděným dlouhodobě a hluboce motivovanými lidmi. Apeluji na rasově-nacionalistické aktivisty, aby při své činnosti nikdy neopomínali Paretův princip a jeho důsledky.

Článek Teda Sallise The Pareto Principle In Racial Nationalist Activism vyšel na stránkách The Occidental Observer.